

seinud: se üks pild olli ülespäinis ilma tegematta. Ommas kurwastusses ei panud se mees Josepid tähhele enne kui ta õige temmja siagi ell joudnud, ja tedda terrebas. Shades wastas se mees Josepi terretamisse peale, ja jäi seisma nenda fui Josep tedda olli leidnud. Siis küssis Josep temmalt: „Mis so süddant nenda „kurwastab, fulamees?”

Se mees. Mis mo süddä ei pea kurbollemia, kui Jummal mind waest meest nenda raskest on nubtlend! Üks hobbone ja paar hargi mul olli, et ei pidand teisel mehhel parremad ollemia: nüüd mets murdis mo ühhe härja ja hobbose. Misga ma nüüd pean pöldö herrima! Keik mu küllarohwas on ommad oddrad mahhateinud, kui sa nääd: minnul waesel mehhel üksi on oddrad teggematta ja jämadki teggematta. Misga ma nüüd pean talo ülespiddama, ja

ja rammotumad lapsed ülle talve toitma? jo minnuist t llopoega ei sa!

Josep. Küll se on üks wille's luggu! Millal selle siis se äppardus sattus?

Se mees. Minnewal vühhapäwa õsel.

Josep. Õsel? — Se on üks imme assi! Kas siis metsalised õige so lauta tulid, ja sinno lojuised murdid?

Se mees. Ei mitte, õiges suggawas metsas.

Josep. Kuidas siis so lojuised õsel metsa said? efs farjane neid koi ei aiand?

Se mees. Küll op nemmad farjaga koi on tulnud, nenda ku keik rahwas rakkroad: agga jo nemmad õsel jáalle metsa taggas läksid.

Josep. Kuidas nemmad siis labti veäseid, kui sinna neid õhtal visipärrast kiinni pannid?

Se mees. Seeb se minno willestus olli, et ma neid kiinni ei paanud. — Kui mete min-